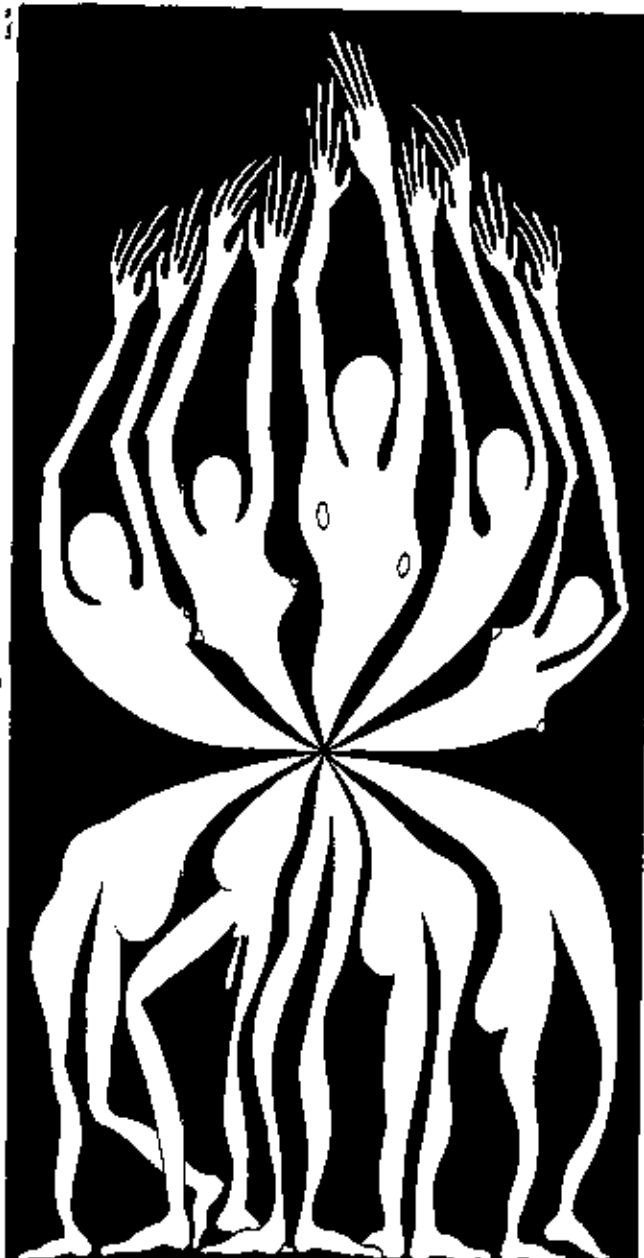


ATELIER
THEATRAL
DES
SITUATIONS
DREENNES

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΑΝΗ ΓΑΒΡΑΣ
ΤΑΚΗΣ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΣ
ΣΑΒΑ ΔΕΛΗΓΑΡΗ
ΓΟΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΛΙΛΗ ΛΑΜΠΡΕΛΗ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΒΙΟΥΔΑΚΗΣ
ΕΥΧΑΡΙΣ ΜΑΝΤΑΚΗ
ΠΙΠΡΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΑΚΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΜΥΛΙΑΣ
ΡΑΝΙΑ ΣΑΡΑΦΙΔΟΥ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΣΤΑΘΗ
ΠΙΠΡΟΣ ΣΤΡΟΠΥΛΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΣΑΚΑΣ
ΠΙΠΡΟΣ ΚΙΜΑΡΑΣ



22, 23,
24, 25 ώρα 8 μ.μ.
Απριλίου 1994

STUDIO
DU PALAIS DES BEAUX ARTS
29, Rue Ravenstein
1000-BRUXELLES

Τηλέφωνο: 210 26 51 - 210 56 41 - 210 56 40

ANTEGEIA

Λόγα λόγια από τον σκηνοθέτη

Όταν αποφασίζεις ν' ανεβάσεις ένα έργο δεν σκέφτεσαι και δεν αναλίσκεις πάντα όλους τους λόγους που σ' έκαναν να το διαλέξεις. Όταν πριν από πολύ καιρό ξεκινήσαμε τις δοκιμές με το ΛΝΤΕ ΓΙΛΙΑ ευρισκόμενες στιγμές αναρωτήθηκα: «Ποιό είναι αυτό οι λόγοι; Αλλά και ποιος είναι ο συνδυασμός κινήσεθ όλων των έργων που ανέβασα μέχρι τώρα;»

Η απάντηση αν πραγματικά υπάρχει είναι ότι σ' όλα σχεδόν τα έργα με τα οποία ασχολήθηκα, υπήρχαν ένα ή περισσότερα πρόσωπα που βρισκόνταν σε μια στιγμή κρίσης στη ζωή τους. Κι αυτή η κρίση που για τον αναγνώστη δεν κρατά παρά μόνο μια στιγμή, όσο και το έργο ήταν κάθε φορά για μένα το αναγκαίο ερέθισμα για να αποσπασθώ επί ένα μεγάλο χρονικό διάστημα σ' ένα έργο. Και τούτο μάλιστα ανεξάρτητα από το πως τη βλέπει την κρίση ο εκάστοτε συγγραφέας, δηλ. κωμικά, τραγικά ή και τα δυο μαζί. Τώρα, θα μου πείτε, αυτή είναι η βάση για κάθε δημιουργία και χωρίς αυτή δεν θα γινόταν ούτε επαναστάσεις, ούτε νέι πολιτισμοί αλλά ούτε και το θέατρο θ' άλλαζε μορφές και θα προχωρούσε. Τέλος πάντων... Ας μιλήσουμε για το ΛΝΤΕ ΓΙΛΙΑ. Θέμα του μια ελληνική μικροαστική οικογένεια: το αντρόγυνο και τρία παιδιά. Η ζωή τους θα λέγαμε συνηθισμένη και χωρίς εμφανή τουλάχιστον προβλήματα. Ίσπου παρουσιάζεται ο Χρήστος, φίλος των αγροτών. Η μάνα, που μένει από τα όνειρα-εφιάλτες της βιώνει καταστάσεις άλλες απ' αυτές που ξη καθημερινά, με την άφιξη του Χρήστου στο σπίτι ένα κοινωνικό προκλή, περνά την κρίση της, που θα την κάνει να αγγίζει και να ξήσει από κοντά τα όνειρα-εφιάλτες της. Κι γύρω της ένας χορός από άλλα πρόσωπα, συγγενικά και μη, που ζουν κι αυτά την κρίση τους και τα οποία σύμφωνα με τις καταστάσεις (είναι μια λέξη που μ'αρέσει να χρησιμοποιού), θα τα βγάλουν πέρα, άλλα καλύτερα και άλλα χειρότερα.

Αυτά λοιπόν και άντε γεια.

Γιάννης Γαβρός

[illegible]

Ποιητής: Σπύρ. Σαράντζης. Σκηνοθετήθηκε: Α. Δούκας, μουσική: Γ. Μανώλης, από τα ποιήματα: Δούκας (Ο Μυθόπλαστης του Μακροβόλου, και «Το μαχαίρι το κοκκινό της Αρσενολογίας» του Πήληκα Βάρδα), με αρχικό τραγούδι (Ελφριντ Μάιερ), ο Ηρώδης Ευκλείδης και τα τραγούδια είναι ελλήνων συγγραφέων. Στα 34 απ' τα 40 έργα έχει παίξει και συν-ενοχοποιεί. Έχει σκηνοθετήσει στο "Άρμα Θεόποδο" (Καζαζόνι, "Το τάρταρ", Χριστοφιλάκης) "Το τέλος", Ερρίκ "Το γαλανόχρυσό και στο Εθνικό Θέατρο" Κοσμάτος "Αίτω πριν, Αίτω μετά", Κυρρά "Μπουλουτισήδα" και Μουρατίδης "Μαχαίρι στο κοκκινό". Στο εμπορικό θέατρο το «40 χρόνια Μπαρ» στις επιχειρήσεις Α.Βαδά (Θέατρο Σιμαρούλα). Ακόμα έξη έργα για την τηλεόραση, από τα οποία έχει παίξει στα τρία (Παπαδοπούλου «Την Ελλάδα Καραγκιάνη», Μουρατίδης «Ο. Σίλντ» και Θωμάσοπουλος «Ο Νέσος»), έχει πρωταγωνιστήσει, σε άλλα δύο (Ποντίκι «Το τροπικό» και «Μυθολογική υπέλας» νυχτερινή τηλεόραση) καθώς και στις τηλεοπτικές σειρές «Το παιχνίδι», «Μέντορ Σοφός» την οποία και σκηνοθέτησε μαζί με την Γκάι Σκλάβο και «Μισοί - Μηνάλοι». Έγραψε ένα ακόμη θεατρικό έργο, το «89,90 P.M. Σίκο» που παίζεται στη Σόφια το 1989.

Διάρκεια το «Ένα γράσο» της Γουλάντας, μόλις εκδόθηκε. Η ιστορία της Μαρίας με συγκίνησε. Σκέφτηκα ότι μπορεί να γίνει μια καταπληκτική ταινία. Έγραψα ένα σενάριο για τον κινηματογράφο και μετά για την τηλεόραση. Κάποια στιγμή, μη έχοντας δουλέψει τη ΣΓΕΑ, αποφάσισα να το κάνω και βιβλικό. Ελπίζω να μην έχω δυσμενέσει την συγγραφέα του μυθιστορήματος, του οποίου να την αξιοποίησω για την απλοποίηση της.

Κάνουμε θέατρο
για να δώσουμε λύστ
στα προβλήματά μας
να απαλλαγούμε
από τα φαντάσματα
που μας περιτριγυρίζουν
να βγούμε από το βούρκο
της καθημερινότητας
να γλυτώσουμε
απο το ψέμα
την υποκρισία
και την απάτη
του «πολιτισμού».
Το Θέατρο για μας
δεν είναι πρόσχημα
είναι τρόπος ζωής.



Θανάση Παπαγεωργίου

Διανομή

ΑΝΤΕ ΓΕΙΑ

Βασιζόμενο στο ομώνυμο μυθιστόρημα
της Γιοβάννας

Σκηνοθεσία: Γιάννης Γαβράς

Σκηνικά: Λουτσάνα Γκρατζιάν, Γιάννης Γαβράς

Μακιγιάζ: Ντίνα Φενερλή

Φροντιστής Σκηνής: Τούλα Λυμπεράκη

Ήχος και φως: Μαριάννα Γιαννίκου,

Φραγκίσκος Νικολιάν

Διογένης Σακελλαρίου

Αφίσα: Θόδωρος Κασάπης

Η μουσική επιλογή έγινε από το Γιάννη Γαβρά

Ευχαριστούμε τον Θ. Παπαγεωργίου για τη δωρεάν παραχώρηση
των δικαιωμάτων του για την θεατρική μας παράσταση.

Μαρίνα (μητέρα, νοικοκυρά)

Μιχάλης (πατέρας, χασάπης)

Φανή (κόρη, μαθήτρια)

Αλέξης (α' γιος, ασυρματιστής)

Γιώργος (β' γιος, άνεργος)

Χρήστος (φίλος του Γιώργου)

Ρούλα (φιλενάδα του Χρήστου)

Βλάσης (αδελφός του πατέρα)

Αννα (σύζυγος του Βλάση)

Αισθητικός

Νάσος (πρώτος φίλος της Φανής)

Αστυνομός νειτονικού τμήματος

Σάκης (έμπορος κρεάτων)

Νέος στα όνειρα

Λίλη Λαμπρέλλη

Τάσος Νυχάς

Αναστασία Στάθη

Ανδρέας Τσάκας

Γιώργος Μουζουράκης

Τάκης Δασκαλέρος

Σάσα Δεληκάρη

Γιώργος Χειμάρας

Εύχαρις Μανιτάκη

Ράνια Σαραφίδου

Απόσ. Ιωακείμης

Γιώρ. Στρογγύλης

Βασίλης Μαθιουδάκης

Τάκης Δασκαλέρος

Το διάλειμμα μεταξύ α' και β' μέρους είναι διαρκείας δέκα λεπτών

Η Γιόβαννα Φέρετος Κοτσική (Γιοβάννα Φαν Φάντρεν, Αρμυλάντ και γινώρεται από το Σουατέ Κακαβρότου, Πατέρας της εγχώριας ζινάτσας Κώστας Φέρετος. Από μικρή παιδί τραγουδούσε. Στο αρχικό της χρόνια πήγε στην παιδική χειροποίητη Ελληνική Ώδιστο δόση συγγένειας πέρα από τα απλά και κλάμα. Στο διακρίνοντας της αρχική σπουδές δασκός, στο Ωδείο Αθηνών, αλλά τη φοιτά, από όπου και αποφοίτησε με άριστα και βιολί. Παρακολούθησε τις εμφανίσεις της στην κλασική τουρνεδίστρια, αρχικά, από χόμπι, εκπομπές βιολιού, τραγουδιού στο υπό ΕΡΤ. Χάριτας έδωσε και τραγουδιστήν περικοπή την ήδη κερδισμένη απονομή της από το ΕΚΥ για σπουδές στη Φωτογραφία, επιτρέποντας να σπουδάσει αρχικά στο Εθνικό Ωδείο Τραγουδιού. Η περικοπή 1960-1965, υπήρξε απόλυτα σημαντική για την Συναρμολογή με νέους σχεδόν τους αντιπροσωπευτικούς της εποχής, άλλες συνθέτες, κάνουν τις εμφανίσεις, βιολιού και τραγουδιού, να φέρει βιολί στα ελληνικά τραγούδια, να ορίσει για μια βιολί και άλλα, έχει πολλές αναζητήσεις. Μετα τη πρώτη δουλειά στη διεθνή φεστίβάλ της Πολωνίας, προσκλήθηκε τραγουδίστρια στη Σοβιετική Ένωση, όπου και έδωσε με υπέροχη επιτυχία πάνω από εκατόν πενήντα συνθέσεις, σε νεότερα μας από τις σημαντικές αρχηγοί της εποχής μουσικής της Μουσικής. Στη συνέχεια, η Γιόβαννα, έχοντας διαπαισιστεί κάθε βιβλίο στα κοινά της, αποδέχεται παιδί της από το τραγουδικό δίκτυο, προσανατολίζοντας σε όλα τα μέσα, ως προς την εμφάνισή, όσον και κοσμοπολίτισσα και



εκπαιδευμένη, εκδίδοντας προς τιμήν της και το πιο ευτυχισμένο, πολλοί νέοι γυναικ, βάριζαν τα παιδιά τους με το όνομά της.

Για δύο χρόνια συναρμολογή με το ακαδημαϊκό σταθμό Γενέτης, τον οποίο και εκπροσωπούσε σε συναντήσεις στην πόλη με τον τίτλο Μικροεπιδείξεις Επιστημολογίας. Τότε ήταν που της δόθηκε η ευκαιρία και εκπροσώπησε την Ελλάδα στο Grand Prix της Eurovision, τότε με από διαγωνισμό τον οποίο κέρδισε. Ήταν πολλές οι σπουδές σε Γαλλία, Γερμανία, Γαλλία και υπέροχη από Ιταλία, μέχρι Βραζιλία.

Μαθήτρια του Γιάννη Ρίτσου, ξεκίνησε (1976) την πρώτη σπουδή της, στο χώρο του Λόγου, με την ποιητική συλλογή «Να προλάβω». Ακολούθησαν οι συλλογές «Θα σου μιλήσω» και «Φυλακίζονται» που έφεραν πολύ θύση, αποδοχές από τους κριτικούς.

(Ασχολήθηκε και με το στίχο. Ένας βίος με δώδεκα δικά της τραγούδια - στίχοι, μουσική - είδε το φως το 1981).

Το 1986 εκδόθηκε το «'Αντε, γαϊά» (Πρώτη προσπάθειά της στο μυθιστόρημα και πρώτο βραβείο στον ανάλογο διαγωνισμό των εκδόσεων Βελ). Το «'Αντε, γαϊά», εκδόσεις «Σύγχρονη εποχή» στη δεύτερή του έκδοση, έγινε Best seller και μεταφράστηκε με επιτυχία στον κινηματογράφο. Δεύτερο βιβλίο της, τα «Γενέθλια», κι αυτό από τις εκδόσεις «Σύγχρονη Εποχή».

Τώρα πια, μην ξεχνώντας ποτέ πως υπήρξε και είναι τραγουδίστρια, έναν σκοπό της έχει: Την επικοινωνία και την προσφορά μέσα από το Λόγο.

Το «'Αντε, γαϊά» ξεκίνησε από το ερώτημα που μου έδωσε μια πραγματική περίπτωση. Μια περίπτωση που μ' έκανε να σταθώ θαυμάζοντας στην αρχή, γελώντας, σοκαρισμένη αμέσως μετά, συμπιωνότας όλο και περισσότερο, όσο τη σκεφτόμουν. Αυτό γράφεται, είπα, και γράφεται καλά.

Τράβηξα την άκρη λοιπόν και το κουδούνι πήρε να ξετυλίγεται τρέχοντας, με μένα ζωπίσω του να το προλάβω. Κι όσο ξεδιπλωνόταν, τόσο με κύληνε στο νήμα του. Κι ήξερα από τις πράτες σελίδες, πως δε θα γλιτώνα αν δεν εωτάνα στην άλλη άκρη του.

Γιατί όμως, Γιατί με συνειρμα τόσο. Ποιό το περίεργο να ερωταυτεί πυράφορα μια μεγάλη γυναίκα ένα αγόρι; Ναι, αλλά, αν η γυναίκα είναι εξηντάδες χρονών και το αγόρι δεκαεφτά, Κι αν η γυναίκα είναι και γιαγιά από χρόνια; Αν είναι απ' αυτές που τις βλέπεις, χοντρές, ακαλαίσθητες και πάντα ξεθωιασμένες στη λαϊκή να σέρνουν πίσω τους ένα καρότσι φορτωμένο ζαρζαβατίι; Μπορείς να

σπανταστείς μια τέτοια γυναίκα ερωταυμένη; Κι ερωταυμένη σε σημείο που να γυμνώνει το απούσα της στη φιλενάδα της και να ρωτάει με πάθος: «Γιατί εκουσάρα μωρέ έχει τα δικά μου, γιατί να μη με θέλεις»;

Το δούλο που έμενε μόνι της, ήταν το ίδιο σιωπηλό, το ίδιο στεναμένο, μ' εκείνα τα δούρα που μένουν οι χήρες, ύστερα από τη λουή μιας αλόκληρης ζωής. Μιας ζωής μέσα σε πολλά δωμάτια ανάμεσα σε άντρα και παιδιά που βυζαίνανε στραγγίζοντας τα κρυφά, τα ανουλόγητά τους όνειρα, τα αλυσσοδεμένα στο πιο ανήλογο κελί της σκέψης, της επιθυμίας. Εκείνα τα όνειρα που δε μέλονται ποτέ τις περισσότερες φορές, να βγουν έξω από τους φραγμούς των ματιών, να δουν κλεφτά κλεφτά, τον κόσμο.

Και το «'Αντε, γαϊά» γράφτηκε. Και μέσα του κλειστήκανε ενκαταμύχνης το χιόνι, το σπινθηρο, έτσι όπως κινηνάει το ένα τ' άλλο στις γαϊονιές. Έτσι όπως σκοτώνει το ένα τ' άλλο στα μύτια των νέων παιδιών, στις λαχνοσιμέντες ανάσες των μεγάλων, που όλο κι αλτίζουν πως να, η ζωή είναι κοντά, ένα βήμα και την πίσω, δε θα ξεφύγει, στο τέλος, όχι!

«'Αντε, γαϊά» λοιπόν Κι, άντε γαϊά σε όνειρο. Το ακουμπολημένο όνειρο. Γιατί τα όνειρα τι έξω από τη σειρά τους, δεν είναι τζάμπα. «'Αντε, γαϊά», σε κάθε ηλικία, την κάθε σπουδή στιγμή που, θέλοντας μη θέλοντας, σπράχνονται σε όρκο άλλο, ξένο. Σε όρκο που πρέπει, με βήματα αβέβαια, να τον σφραγίσες από την αρχή, να κραταωθείς να τον καλέσεις, μήπως και τον δεχτείς, μήπως και τον αγαπήσεις.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

1. Η δόξη του Ορφέα και της Ευρυδίκης, του Γ. Σκούφτη,
σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 85, Βρυξέλλες
2. Εξοτερικές ειδήσεις, του Μάριου Ποντίκα
σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβριά, Απρίλιος 86, Βρυξέλλες
και Ιούνιος 86 Λεξερβούργου.
3. Εκδημιολόγοι, του Αριστοφάνη
σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβριά, Ιανουάριος 87, Βρυξέλλες.
4. Νταλίκα, της Κωνσταντίας Μητροποίτου
σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβριά, Οκτώβριος 87, Βρυξέλλες.
5. Φαύστις, του Μπουστ,
σε σκηνοθεσία Θόδωρου Λεβενίτη και Αντώνη Λαγκλίδη
Δεκέμβριος 89, Βρυξέλλες.
6. Τα τέσσερα πόδια του τραπεζοει, του Γκα. Καμπανέλλη
σε σκηνοθεσία Γιάν. Οικονομόδη, Νοέμβριος 91, Βρυξέλλες
7. Τε μονόπρακτα: Ο θάνατος του Ηερικλέους, του Δημ.
Κοζιμμά και Αίτησις σε γάμο, του Άντον Τσέχωφ
σε σκηνοθεσία Τάσου Νιζή, Ιούνιος 92, Βρυξέλλες.

8. Οδημογενιολόγοι, του Αριστοφάνη
σε σκηνοθεσία Τάσου Νιζή, Μάρτιος 93, Βρυξέλλες.

9. Η νύξ, του Γκα. και Έλσα, του Παπαδημιτρίου

Η Ομάδα μας με το έργο Νταλίκα συμμετείχε στο Θεατοικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της «καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτων έργων» (δεύτερο από τα έτη της σπουδαιότητας) και το πρώτο βραβείο δεύτερων γυναικειών ρόλων

Ο. Λαμπρινός